

Cuvioasa care ne iubește nemărginit

În anul 1025, în satul Epivata, astăzi Selim nimeni. În relatarea vieții este consemnat că, după Pașa, localitate din Turcia, se naștea cea pe care mai mulți ani, în apropierea mormântului sfintei a Dumnezeu avea să o dăruiască **ocrotitoare** fost înmormântat un marinar adus de valuri la mal. **Moldovei** și, prin extensie, României. Din tradiție, se Ca urmare, într-o noapte, Sfânta Parascheva s-a cunoaște că părinții Paraschevei se numeau arătat în vis unor oameni evlavioși, Gheorghe și Nechita și Sofia, iar fratele său, Eftimie, a fost Eufimia, care își petreceau nopțile în rugăciune, episcop de Madit, în Turcia, după ce vreme de cerându-le să-i dezgroape trupul de lângă acel om, treizeci de ani s-a nevoit într-o mănăstire din fără a le spune motivul. Când cei doi, împreună cu Constantinopol.

Inițial, părinții ei au vrut să o căsătorească, însă Parascheva a intrat în Mănăstirea Maicii Domnului din Heraclea Pontului (astăzi Eregni). După cinci ani de aspră nevoie în această mănăstire, a plecat să se închine la Locurile Sfinte de la Ierusalim. Nu s-a mai întors în Heraclea Pontului, ci a rămas într-o mănăstire din pustia Iordanului unde, după un timp de nevoie, într-o noapte, i s-a arătat un înger în vis care i-a spus să lase pustia și să se întoarcă în patria sa. Avea în jur de 25 ani.

Ajunsă în apropiere de Epivata, Sfânta Parascheva s-a implicat în nenumărate activități filantropice, întemeind un cămin pentru săraci, orfani, văduve și suferinzi. De altfel, ajutorarea săracilor făcea parte integrantă din viața ei, având în vedere că de copilă își împărțea hăinuțele cu cei lipsiți, fiind cunoscută și apreciată pentru faptele ei de milostenie. Epuizată de la Mănăstirea Govora, cu o oprire pentru șase luni suferință și de nevoie, **Sfânta Parascheva, la la Mănăstirea Sămurcășești. A doua oară, între 10 numai 27 de ani, s-a strămutat la lăcașurile cerești, iunie și sfârșitul lunii august 1947, moaștele Sfintei fiind înmormântată pe malul Mării Marmara, nu Parascheva au fost purtate prin satele încercate de departe de Biserica “Sfinții Apostoli Petru și Pavel” secetă și foamete din județele Iași, Vaslui, Bacău, din Kallicrateia (astăzi Mir Marsinan), unde, după Neamț și Suceava. A treia oară, a fost purtată în întoarcerea din Țara Sfântă, timp de doi ani și-a procesiune pentru sănătate, în primăvara anului continuat nevoie duhovnicești, necunoscută de 2020, în județele Iași, Neamț și Botoșani.**

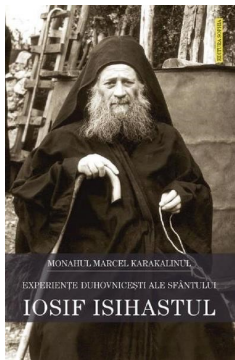

alți consăteni și cu părintele lor duhovnicesc, s-au dus la locul descoperit, au aflat trupul Sfintei Parascheva neputrezit.

După înhumarea ei la Kallicrateia și strămutarea la Târnovo (1238), la Vidin (1393), la Belgrad (1398) și la Constantinopol (1521), moaștele Cuvioasei ajung la Iași, pe 13 iunie 1641.

De 381 de ani, prin rânduiala Bunului Dumnezeu, Cuvioasa Parascheva ne ocrotește regiunea și țara. Câte cuvinte frumoase a primit de la generațiile de pelerini care au ajuns la sfintele sale moaște! Câte lacrimi nu au curs înaintea baldachinului ei! **Cuvioasa ne iubește nemărginit și necondiționat!**

Cu excepția a trei momente când a fost purtată în procesiuni, Cuvioasa nu a părăsit niciodată Iașul: **în martie 1944**, din cauza războiului, moaștele au fost duse la Mănăstirea Govora, cu o oprire pentru șase luni la Mănăstirea Sămurcășești. A doua oară, **între 10 iunie și sfârșitul lunii august 1947**, moaștele Sfintei Parascheva au fost purtate prin satele încercate de departe de Biserica “Sfinții Apostoli Petru și Pavel” secetă și foamete din județele Iași, Vaslui, Bacău, Neamț și Suceava. A treia oară, a fost purtată în procesiune pentru sănătate, în **primăvara anului 2020**, în județele Iași, Neamț și Botoșani.

Recomandări de suflet:
Monahul Marcel Karakalinul
Experiențe duhovnicești ale
Sfântului Iosif Isihastul

Cuviosul Iosif a trăit o viață isihastă, a devenit un **îndrumător încercat**, plin de discernământ și a contribuit cu lucruri mari în cunoașterea acestei vieți, precum și a lucrării duhovnicești în lumea contemporană. Cartea de față, plină de **experiențe minunate și tâlcuiri duhovnicești**, le va deschide tuturor o fereastră spre bunătățile nădăjduite ale veacului ce va să fie, spre odihna cea nesfârșită și bucuria neconținută în Hristos Iisus, Domnul nostru, Căruia s-au făcut următori toți sfinții.

Autorul acestei cărți, Părintele Marcel a fost la început ucenic al Starețului Efrem de la Sfânta Mănăstire Filotheu din Athos. Mai târziu a fost trimis împreună cu obștea Starețului Filothei pentru a reînvia viața duhovnicească a Sfintei Mănăstiri Karakalu. A fost un monah care a iubit ascultarea, rugăciunea și slujbele, un monah iubitor de oameni, iubitor de Dumnezeu și de frați, milostiv, simplu, plin de dragostea cea curată a lui Hristos și de jertfire pentru toți.

Cartea a fost publicată de Editura Sophia, în acest an.

Lectură cu folos!

Reflecții:

Rugăciunea lui Gheron
Iosif Isihastul către
Iisus Hristos

“O iubite și Preadulce **Iisuse Hristoase**, cine Te-a rugat pentru mine ca să mă aduci în această lume și să mă nasc din părinți buni și credincioși (...)? Cu cât trebuie, dar, să Te iubesc mai mult și să-Ți mulțumesc pentru acest dar atât de mare și pentru binefacerea pe care mi-ai dat-o? **Chiar și sângele meu de l-aș vărsa**, tot nu aș putea să-Ți mulțumesc. **Mântuitorul meu Preadulce**, cine Te-a rugat pentru mine ca să mă rabzi de atâția ani pe mine, cel ce din vârsta copilăriei păcătuiesc, și nu Te scârbești de mine, văzându-mă nedreptățind, furând, mâniindu-mă, lăcomindu-mă după mâncăruri și după altele, pizmuind și toată răutatea săvârșind, iar pe Tine, Dumnezeul meu, ocărându-Te prin faptele mele? Tu, Doamne al meu, nu ai trimis moartea ca să mă ia, în păcate aflându-mă, ci **cu îndurare m-ai răbdat** pe mine care, dacă aș fi murit, veșnic m-aș fi osândit. O, bunătatea Ta, Doamne!”

Arhimandritul

Efrem Filotheitul,

Starețul meu Iosif Isihastul,

Editura Evanghелиsmos,

pp. 260-261.

Sărbători: 27 octombrie

Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou

Deși avem mai multe variante ale perioadelor în care a viețuit, în secolul al XII-lea, în secolul al XIII-lea sau în secolul al XIV-lea, Athonitul Paisie de la Mănăstirea Hilandar susține că ar fi trăit în anul 1685, informație care se găsește și într-o copie a istoriei slavo-bulgare, semnată de ieromonahul Pantelimon, la Ruse, și în care este consemnat că **Sfântul Dimitrie a trăit în secolul al XVII-lea**, fiind înmormântat la Mănăstirea Basarabov (Bulgaria), ctitorită de domni români.

Atras de asprimea vieții monahale, s-a retras în una din chiliile săpate în stâncile de pe malul râului Lom, dedicându-se rugăciunii, postului și privegherii. A fost un **model de rugăciune** atât pentru călugării din chiliile învecinate, cât și pentru oamenii din acele ținuturi. Nu se știe câți ani a trăit în acea peșteră, dar iconografia îl înfățișează ca fiind destul de vârstnic.

Fiind înzestrat încă din timpul vieții cu darul facerii de minuni, el și-a cunoscut dinainte clipa plecării în veșnicie, iar sfințele

sale moaște au fost descoperite în chip minunat în urma vindecării de orbire a unei fete din satul Cervena Vodă. Din **iunie 1774**, moaștele Sfântului Dimitrie se află în Catedrala Patriarhală din București.